

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.012 van 15 juni 2016
in de zaak A. 219.265/XIV-37.035**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Valérie Henrion
 kantoor houdend te 1400 Nijvel
 rue des Brasseurs 30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 17 mei 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 166.021 van 18 april 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 1 juni 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Verzoekster voert in een enig middel onder meer de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, en van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), doch zonder uiteen te

zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepalingen zou hebben geschonden. Artikel 62 van de vreemdelingenwet is dan weer niet van toepassing op de jurisdictionele beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

2. In de punten 2.9 en 2.10 van het bestreden arrest motiveert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omstandig waarom de neergelegde huwelijksakte en de identiteitskaarten van haar ouders niet in staat zijn om de vaststellingen omtrent haar beweerde afkomst te weerleggen. Aangezien een omslag geen bewijs vormt van de inhoud die hij zou hebben bevat, vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te volstaan met de motivering dat “[d]e enveloppe en een DHL-omslag, neergelegd ter terechtzitting, waarin de huwelijksakte en identiteitskaarten van haar ouders zouden zijn toegekomen, [...] geen afbreuk doe[n] aan voorgaande vaststellingen”.

In de mate dat verzoekster de beoordeling van het certificaat van het UNHCR door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betwist, moet worden vastgesteld dat in het bestreden arrest omstandig wordt gemotiveerd waarom dit document niet in staat is om de geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden herkomst te herstellen. De beoordeling van de authenticiteit en de bewijswaarde van neergelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal over hervormingsbevoegdheid beschikt. Het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om die beoordeling opnieuw te doen. Verzoekster maakt evenmin een schending van de bewijskracht van het certificaat aannemelijk.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest opmerkt dat verzoeksters verklaring een identiteitskaart te hebben verkregen toen zij 17 jaar was niet strookt met de informatie in het administratief dossier, vindt deze vaststelling steun in het rechtsplegingsdossier. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat het feit dat zij aanwezig was in een Eritrees vluchtelingenkamp, als bewijs van haar afkomst, niet wordt onderzocht. In het bestreden arrest wordt immers op omstandig gemotiveerde wijze uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde Eritrese afkomst en daarbij wordt uitdrukkelijk gesteld dat verzoekster met het UNHCR document aantoont “in het Adi-Harush kamp te hebben verbleven” maar dat “[d]it document

[...] niet [kan] aantonen dat verzoeksters herkomst uit Eritrea waarachtig is”. Verzoekster maakt dan ook geen schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aannemelijk.

Het enige middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vijftien juni tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams